

Vlaams
Parlement

stuk **1865** (2012-2013) – Nr. 2
ingediend op 15 april 2013 (2012-2013)

Ontwerp van decreet

houdende toekenning
van bepaalde bevoegdheden aan de provincies
in de aangelegenheden, vermeld in artikel 5
van de bijzondere wet van 8 augustus 1980
tot hervorming der instellingen

Hoorzitting

Verslag

namens de Commissie voor Welzijn,
Volksgezondheid, Gezin en Armoedebeleid
uitgebracht door de dames Vera Van der Borgh en Lies Jans

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: mevrouw Katrien Schryvers.

Vaste leden:

de dames Sonja Claes, Cindy Franssen, Vera Jans, Katrien Schryvers;
mevrouw Marijke Dillen, de heren Felix Strackx, Erik Tack;
de heer Peter Gysbrechts, mevrouw Vera Van der Borght;
de dames Mia De Vits, Else De Wachter;
de dames Lies Jans, Helga Stevens;
mevrouw Ulla Werbrouck;
mevrouw Mieke Vogels.

Plaatsvervangers:

de dames Caroline Bastiaens, Griet Coppé, Kathleen Helsen, Tinne Rombouts;
de heer Wim Van Dijk, mevrouw Linda Vissers, de heer Wim Wienen;
de dames Gwenny De Vroe, Lydia Peeters;
mevrouw Güler Turan, de heer Bart Van Malderen;
de dames Danielle Godderis-T'Jonck, Goedele Vermeiren;
de heer Jurgen Verstrepen;
de heer Bart Caron.

Stukken in het dossier:

1865 (2012-2013) – Nr. 1: Ontwerp van decreet

INHOUD

I. Uiteenzetting door de heer Luc Martens, voorzitter van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten	4
1. Vlaams regeerakkoord.....	4
2. Witboek Interne Staatshervorming.....	4
3. Provinciale taakstelling: drietrapsrakket.....	4
4. Welzijns- en gezondheidstaken	5
5. Beoordeling: alles blijft bij het oude	5
6. Visie op het intermediaire niveau.....	5
II. Vragen van de leden	5
III. Uiteenzetting door de heer Eddy Couckuyt, gedeputeerde van de provincie Oost-Vlaanderen, Vereniging Vlaamse Provincies	7
1. Sociale planning	8
2. Netwerken vormen	8
3. Een impulsbeleid voeren.....	8
IV. Vragen van de leden	8
Gebruikte afkortingen	11

Op woensdag 27 maart 2013 hield de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid, Gezin en Armoedebeleid een hoorzitting over het ontwerp van decreet houdende toekenning van bepaalde bevoegdheden aan de provincies in de aangelegenheden, vermeld in artikel 5 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen. Gehoord werden de heer Luc Martens, voorzitter van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten en de heer Eddy Couckuyt, gedeputeerde van de provincie Oost-Vlaanderen, Vereniging van de Vlaamse Provincies.

I. UITEENZETTING DOOR DE HEER LUC MARTENS, VOORZITTER VAN DE VERENIGING VAN VLAAMSE STEDEN EN GEMEENTEN

1. Vlaams regeerakkoord

De heer *Luc Martens* benadrukt vooreerst dat in België de lokale besturen maar een beperkte bevoegdheid hebben, zeker in budgettaire termen. Ze vertegenwoordigen slechts 8 percent van de overheidsuitgaven. In Noorwegen en Zweden loopt dat op tot 45 percent. De interne staatshervorming heeft geen grote wijzigingen daarin gebracht. De meerderheidspartijen willen zoals afgesproken in het regeerakkoord de bevoegdheidsversnippering aanpakken. De omvang van het probleem werd duidelijk bij de doorlichting van de intermediaire bestuursvormen, die in Midden-West-Vlaanderen 183 samenwerkingsverbanden tussen 17 gemeenten in kaart bracht, de meeste in de sectoren Welzijn en Volksgezondheid. Doel was te focussen op het Vlaamse en gemeentelijke bestuursniveau, met niet meer dan twee bestuursniveaus per beleidsdomein. De spreker verduidelijkt dat wanneer hij het over de gemeenten heeft daar ook de OCMW's mee bedoelt, vooral om de tweespalt die nu soms verkeerdelijk gezaaid wordt, te ondervangen.

2. Witboek Interne Staatshervorming

De Vlaamse Regering heeft daarop een waslijst van acties opgesomd in het witboek Interne Staatshervorming (*Parl. St. VI. Parl. 2010-11, nr. 1088/1*). Een ervan gaat over de provinciale taakstelling. Voorheen was dat, net als voor de andere bestuursniveaus, een open taakstelling: elk niveau deed wat het dacht te moeten doen, afhankelijk van de middelen, de inspiratie en de ambitie, wat zorgde voor grote verschillen tussen de provincies. Ook omdat er voor die initiatieven niet altijd een alternatief voor de hand ligt, vraagt de VVSG respect voor wat opgebouwd is. De regioscreening, gestart in enkele proefgebieden, wordt momenteel uitgebreid naar andere gebieden, maar blijft traag lopen.

3. Provinciale taakstelling: drietrapsraket

Oorspronkelijk zouden de provincies enkel grondgebonden taken toegewezen krijgen, en geen niet-grondgebonden aangelegenheden behartigen. De discussies maakten echter duidelijk dat het niet zo eenvoudig kan. Zo zijn er de historische verworvenheden of taken die niet zomaar kunnen worden doorgeschoven. Daarop is beslist dat provincies ook persoonsgebonden aangelegenheden kunnen regelen, mits dat decretaal wordt bepaald. Provincies kunnen met Vlaanderen bestuursakkoorden sluiten, wat impliceert dat ze een tussenniveau worden voor de Vlaamse Gemeenschap.

Het Provinciedecreet geeft de provincies taken die de spreker als een drietrapsraket omschrijft: bovenlokale taakbehartiging, ondersteuning op verzoek van gemeenten en gebiedsgerichte samenwerking. Op dat laatste vlak hebben de provincies zeer goed werk verricht. De spreker illustreert dat met het Westhoekoverleg dat niet zou bestaan zonder de provincies. Gezien de budgettaire en personele beperkingen zijn heel wat gemeenten tevreden wanneer de provincie bijspringt. Dergelijke bijdrage van de provincies versterkt de bestuurskracht van gemeenten echter niet, aldus vele gemeenten en de VVSG. Het spontane verzoek van gemeenten om provinciale hulp is enkel ingegeven door noodzaak en resulteert niet in een samenwerking tussen twee gelijkwaardige partners, maar eerder in beleidssturing door de provincies.

4. Welzijns- en gezondheidstaken

Meer specifiek voor Welzijn en Gezondheid krijgen de provincies drie generieke bevoegdheden, namelijk het opstellen van de sociale kaart, de ondersteuning van de sociale planning (omgevingsanalyse) en het stimuleren van netwerkvorming. Voorts zullen ze een impulsbeleid voeren dat vastgelegd wordt in het bestuursakkoord met Vlaanderen. Ze zullen enkele limitatief opgesomde provinciale initiatieven kunnen voortzetten. Om meervoudige subsidies te vermijden, zullen provincies niet langer door Vlaanderen gesubsidieerde organisaties structureel subsidiëren. Bepaalde organisaties, bijvoorbeeld in de gezinsondersteuning, krijgen immers Vlaamse, provinciale en lokale middelen. Provincies zullen ook niet langer individuele steun verlenen aan personen. De middelen daarvoor worden aan Vlaanderen toegewezen, terwijl eigenlijk ook de lokale besturen een deel van die taken aankunnen.

5. Beoordeling: alles blijft bij het oude

De VVSG en de lokale besturen zijn van oordeel dat de interne staatshervorming uiteindelijk, in tegenstelling tot de eerste plannen, niet zoveel verandert. De reden is dat de meerderheidspartijen op alle beleidsniveaus belangen te verdedigen hebben en daardoor geen krachtige beslissingen durven te nemen. Het idee om slechts twee bestuurslagen per bevoegdheidsdomein te hebben, is evenmin waarheid geworden.

6. Visie op het intermediaire niveau

De regioscreening, hoewel omvangrijk en zinvol, blijft te veel bij studiewerk. Slechts enkele regio's werken al op een dynamische manier samen, diepgaand en systematisch als een soort verlengd lokaal bestuur. De spreker kaart aan dat de minister van Binnenlandse Aangelegenheden wel dergelijke regio's wil maar er niet veel tegenover stelt. Hetzelfde geldt voor de beleidsdomeinen Welzijn en Volksgezondheid. Die minister begint stilaan te aanvaarden dat de regio's een rol kunnen spelen, maar hij wordt gehinderd door de realiteit dat naargelang de bevoegdheden, de regio's anders ingedeeld zijn, wat de lokale samenwerkingsmogelijkheden hypothekeert. De efficiëntie van regionale welzijnsraden wordt gehinderd door de verschillende werkingsgebieden van CAW, cgg, armoedebeleidsorganisaties enzovoort.

De lokale besturen zullen bijvoorbeeld de planning van ziekenhuizen of de uitbouw van woonzorgcentra mogen beheren. Dat zijn opdrachten die de gemeentegrenzen overschrijden en bijgevolg samenwerking vergen. De expertise daartoe ontbreekt vaak en gemeentebesturen beseffen niet altijd dat ze die taken hebben. Ook omdat bepaalde Vlaamse diensten dat niet zoeken te activeren. De VVSG kan de huidige plannen aanvaarden, zij het zonder enthousiasme. De vereniging vraagt meer daadkracht van het beleidsdomein Binnenlandse Aangelegenheden, maar ook van de andere domeinen.

II. VRAGEN VAN DE LEDEN

Mevrouw *Sonja Claes* vraagt of de VVSG de zorgregio's of de provincies als gebiedsomschrijvingen voor Welzijn en Volksgezondheid prefereert. De provincies inschakelen betekent in ieder geval vermijden dat er vier bevoegdheidsniveaus komen.

Mevrouw *Lies Jans* deelt de kritiek van de VVSG dat het ontwerp van decreet slechts een kleine verandering betekent. Wat ze wel als een stap vooruit beschouwt, is de schrapping van dubbele en individuele subsidieverlening door provincies. Voorts informeert ze hoe de VVSG het impulsbeleid ziet en wat daar volgens de vereniging de grenzen van zijn.

Mevrouw *Else De Wachter* worstelt, net als de VVSG, met de vraag waarom bepaalde taken naar Vlaanderen in plaats van naar de lokale besturen gaan. Ze is bezorgd dat indi-

viduele subsidies hun huidige betekenis zullen verliezen. Aanpassingspremies bijvoorbeeld zijn voor veel ouderen een doorslaggevende factor om een verbouwing aan te vatten. Hoe zal de Vlaamse overheid de subsidies verdelen? Een bijkomend risico is precies dat vierde bestuursniveau, gemeenten zullen zich immers verenigen om bijvoorbeeld op de vergrijzing van hun bevolking in te spelen. Ziet ook de VVSG dat risico?

Mevrouw *Vera Van der Borgh* merkt ook in het Vlaams Parlement een wijdverbreide kritische houding tegenover het ontwerp van decreet. Velen hadden er meer van verwacht. De welzijnssector kreunt immers onder de talrijke overlegstructuren en besturen, die nog altijd toenemen. Wat is volgens de VVSG de oorzaak? Misschien waren de provincies toch het goede samenwerkingsniveau? In dit ontwerp van decreet zijn ze enkel verantwoordelijk voor de sociale kaart. Maar er zijn al heel wat gegevens, bij het Vlaams Agentschap Zorg en Gezondheid of in de VRIND-indicatoren. Wederom blijft het bij een herhaling van wat is. Het lid informeert ook aan welk beleidsniveau de 65 miljoen euro voor subsidies, waarover de SAR WGG een opmerking maakt, volgens de VVSG moeten toekomen.

De heer *Luc Martens* denkt dat de huidige zorgregio's niet overeenstemmen met de menselijke leefpatronen op allerhande gebieden. Ze zijn daarenboven ontworpen los van de bestuurlijke realiteiten. Volgens de spreker zijn ook de provincies geen goed alternatief, omdat ze te veel subculturen, gebieden met te grote verschillen, verenigen. Daarbij komt nog dat ze te groot zijn. De regionale indelingen van allerhande sectoren worden te vaak geënt op de organisatie, waarbij niet gekeken wordt naar het gebruiksgemak en de gewoonten van de klant.

De VVSG denkt dat de lokale besturen voor uitdagingen staan die ze niet altijd alleen aankunnen. Een mogelijkheid is clusteren met een stad die voldoende geëquipeerd is en het ommeland niet wil domineren. Kleinere gemeenten hebben immers schrik om gepatroniseerd of geaccapareerd te worden door grotere. Daarbij komt dat de lokale besturen nog niet over voldoende kennis beschikken om de regierol voor zorgaspecten zoals de woonzorg of de geestelijke gezondheidszorg op zich te nemen. Alleen Roeselare heeft nog een eigen openbaar ziekenhuis. Daarom ziet de heer Luc Martens het nut in van het impulsbeleid als het tenminste de bestuurskracht van de lokale besturen en zo ook hun samenwerkingsverbanden versterkt. De provincies kunnen daarbij een bemiddelende rol spelen, vergelijkbaar met hun inbreng bij de succesvolle gebiedsgerichte werking.

Wat betreft de 65 miljoen euro voor subsidies, vindt de spreker dat onvoldoende gekeken is wat aan de lokale besturen kan toekomen. Een lokaal bestuur is immers in staat om meer op mensenmaat te werken, maar ook effectiever en controleerbaarder. Vlaamse voorwaarden zijn te algemeen en houden te weinig rekening met lokale nuances.

Een andere kritiek is dat de Vlaamse overheid afslankt door taken door te sluizen naar de lokale besturen. Het is niet altijd een verplichting, soms stopt de Vlaamse overheid gewoon met een taak en laat het lokale bestuur, onder het mom van respect voor de lokale autonomie, de beslissing om het al dan niet over te nemen, maar zonder de middelen over te hevelen. De VVSG vraagt de lokale besturen serieus te nemen en bijvoorbeeld de VVSG inspraak te gunnen bij het afsluiten van bestuursakkoorden met de provincies.

Mevrouw *Sonja Claes* weet dat de zorgregio's afgebakend zijn na een onderzoek naar de leefgewoonten. De keuze om regioafbakening alleen maar op leefgewoonten te baseren is onmogelijk omdat de bevolking niet voor alle diensten dezelfde actieradius heeft. De provincie mag dan niet ideaal zijn als zorgregio, maar de ideale regio bestaat niet. Toch is een eenvormige afbakening nodig om werk te besparen.

III. UITEENZETTING DOOR DE HEER EDDY COUCKUYT, GEDEPUTEERDE VAN DE PROVINCIE OOST-VLAANDEREN, VERENIGING VLAAMSE PROVINCIËS

Vooreerst repliceert de heer *Eddy Couckuyt* op de beschouwingen van de vorige spreker over de interne staatshervorming. Het was inderdaad de bedoeling na te gaan welke taak best door welk bestuursniveau uitgeoefend wordt om per beleidsdomein maximum twee bestuurslagen over te houden. De provincies hun persoonsgebonden materies ontnemen, bleek echter vrij snel de hoofdbedoeling. Het ging de Vlaamse Regering vooral om het uitkleden van de provincies zonder veel inspraak van de lokale besturen. De bestuurlijke verrommeling is maar deels aangepakt.

Desondanks hebben de provincies voor de verschillende beleidsdomeinen waarvoor ze taken verrichten, gepoogd tot resultaten te komen. Op vlak van Welzijn heeft de Vlaamse Regering zich niet blind offensief en de provincies zich niet blind defensief opgesteld. Eigenlijk was het voor de provincies een voortzetting van het kerntakendebat van 2003. Gebleken is dat heel wat van de werkzaamheden die provincies op zich nemen in het kader van de open taakstelling, eigenlijk Vlaamse taken zijn.

Door dit ontwerp van decreet houden de provincies drie kerntaken over. De middelen voor de taken die de provincies niet meer zullen uitvoeren, worden doorgeschoven naar Vlaanderen, dat zo de opdrachten waarin het regelgever is, beter zal kunnen vervullen. In de praktijk zal het Provinciefonds gewoon minder middelen krijgen. Om een correct zicht te krijgen op de maatschappelijke noden en de spelers die daaraan kunnen verhelpen, is de eerste vereiste dat Vlaams, provinciaal en lokaal beleid nauw en zinvol samenwerken. Het ontwerp van decreet biedt die mogelijkheid. De provincies moeten de kennis leveren over die maatschappelijke werkelijkheid onder meer door de verschillende databanken correct te ontsluiten. Gemeenten kunnen bijvoorbeeld voor hun zorgstrategische plannen een studie bureau inschakelen, dat de nodige data vraagt bij de provincie, of ze kunnen het zelf doen en daarvoor de begeleiding van de provincie vragen.

Daarnaast is afstemming en betere samenwerking tussen de vele middenveldactoren nodig. Vaak wordt verkokering veroorzaakt door de overheid zelf die voor deeldomeinen regels bepaalt en subsidies uitdeelt, waarna het moeilijk wordt de gesubsidieerde entiteiten tot samenwerking te stimuleren. Zo worden woonorganisaties anders gefinancierd dan zorgorganisaties, waardoor het moeilijk wordt hen voor woonzorg te laten samenwerken. De provincies zijn in staat dat stramien te doorbreken. Netwerking van belendende terreinen zoals mobiliteit, wonen, handhaving door politie en parket, kan een betere dienstverlening aan de burger waarborgen.

De provincies zullen niet langer meespelen in de basisfinanciering van de welzijnssector. Ze zullen enkel impulssubsidies toekennen om lacunes te vullen of vernieuwing te stimuleren. Provincies zullen hun impulsbeleid ontwikkelen in nauwe samenspraak met Vlaanderen zodat de projecten kunnen doorgroeien tot Vlaams beleid. Die goede samenwerking is in de sector trouwens een goede traditie sinds minister Vogels.

Om het proces kans op slagen te geven, dient voldaan te worden aan enkele voorwaarden. De provincies moeten de mogelijkheid krijgen om databanken te ontsluiten en eventueel samen te voegen, en de diensten te begeleiden bij de datalevering. Voorts moet er een afstemming komen op het Vlaamse impulsbeleid. Het Vlaamse niveau geeft heel wat midelen aan een project, maar vooral kleinere organisaties kunnen na het wegvallen van de subsidies het project niet altijd voortzetten. Impulsbeleid mag geen grote gaten laten na de impulsfase en moet overdraagbaar zijn.

Er is goed en grondig overlegd met het beleidsdomein Welzijn om ervoor te zorgen dat er geen gaten vallen na de bevoegdheidsoverdracht naar Vlaanderen. De provincies hebben drie kerntaken.

1. Sociale planning

De steunpunten voor de sociale planning moeten instrumenten aanleveren om er op een planmatige en efficiënte manier beleid op te baseren, dienstig voor lokale besturen en middenveldorganisaties en de hulpverleners. Dat gebeurt onder meer door het verzamelen en ontsluiten van gegevens, het analyseren van die cijfers en het aanleggen van een sociale kaart. De provincies kunnen op bouwblokniveau gegevens ontsluiten. Voor de wijk Rechtersloot in Aalst heeft de provincie bijvoorbeeld jongeren, migranten, sociale status en voorzieningen in kaart gebracht. Dat maakt het de stad mogelijk een wijkbeleid op te zetten. Als een stad een nieuwe kinderopvangfaciliteit wil starten, kan ze op basis van de provinciale gegevens bepalen in welke wijk die het hardst nodig is. De gegevens kunnen allerlei plannen en beleidskeuzes van de gemeenten schragen.

2. Netwerken vormen

Het klopt dat er al heel wat samenwerkingsverbanden zijn. De spreker heeft het over verrommeling waar op het intermediaire niveau 500 netwerken geselecteerd zijn zonder duidelijke aansturing of beleidsmatige binding met provincies en meestal ook niet met Vlaanderen. Het provinciebestuur heeft de juiste schaalgrootte en kent het werkveld dusdanig goed om op een effectieve en efficiënte manier diverse partijen rond de tafel te brengen. Dat kan sectoraal en intersectoraal, provinciaal of regionaal. Hoe een sector een regio ziet, heeft te maken met de inplanting van de instellingen, met de bevolkingssamenstelling enzovoort. Alle regio's laten samenvallen, zal bijzonder moeilijk zijn. In ieder geval is de provincie in staat om op fijnmazig niveau de samenhang te bewaken. De spreker illustreert dat met het voorbeeld van de regionale platforms Jeugd waar schepenen van Jeugd, jeugdambtenaren en jeugdraadvoorzitters samenzitten en ervaringen uitwisselen, en die vooral belangrijk zijn voor kleinere gemeenten. Voorts is er het regionaal overleg in de sector van personen met een handicap, trouwens in uitvoering van een Vlaamse beslissing aan de provincie toevertrouwd, dat beslist over het provinciale uitbreidingsbeleid. Dat vergt een overzicht van de voorzieningen die kunnen uitbreiden en de wachtlijsten in elke regio. Ook het provinciaal overleg van de CAW's voor gezamenlijke projecten is al actief. De spreker geeft het voorbeeld van het winterplan waar de provincies zorgen voor een regionale dekking. Een laatste voorbeeld is het regionaal intersectoraal welzijnsoverleg waar diverse welzijnssectoren elkaar ontmoeten, ervaringen uitwisselen en kruisbestuiven.

3. Een impulsbeleid voeren

Zoals gezegd zullen de provincies niet zorgen voor een basisfinanciering, maar zich focussen op impulssubsidies. Omdat ze dicht bij de samenleving zitten, voelen ze goed de polsslag van de samenleving. Zo kunnen ze snel de sectorale behoeften oppikken en gepast ageren. De spreker geeft het voorbeeld van de vzw Touché die geweld in en buiten de gevangenis bestrijdt. Werken met gedetineerden en hun gezin valt vaak tussen Welzijn en Justitie. De vzw bereidt, gesteund door de provincie, gedetineerden die geweld gepleegd hebben, voor op de terugkeer naar hun gezin. Een ander voorbeeld is de kansentas in Aalst, bedoeld voor meer vrijetijdsparticipatie van mensen in armoede. Het project werd vijf jaar gesteund door de provincie en maakt nu deel uit van de UTPAS van de Vlaamse Gemeenschap. Zo kan impulsbeleid leiden tot algemeen Vlaams beleid.

IV. VRAGEN VAN DE LEDEN

Mevrouw *Lies Jans* ziet ook in dat Vlaanderen best intens betrokken wordt bij het Vlaamse impulsbeleid. De bestuursakkoorden moeten op dat vlak heel duidelijk zijn om te vermij-

den dat de impulssubsidies van de provincies jaar na jaar worden voortgezet en structureel worden. Tot slot vraagt het lid of de VVP het zinvol vindt dat de VVSG bij de bespreking van de provinciale bestuursakkoorden betrokken wordt.

Mevrouw *Sonja Claes* beperkt zich tot zich akkoord verklaren met de visie van VVP op de samenwerking tussen lokaal en provinciaal bestuur.

Mevrouw *Else De Wachter* vraagt naar de invloed van de hervorming op de provinciale personeelsbezetting. In het advies van de SAR WGG is sprake van jaarlijks 65 miljoen euro voor de gezondheids- en welzijnssectoren, de minister sprak van 12 miljoen euro. Dient de andere 53 miljoen euro voor de resterende taken die in het ontwerp beschreven worden? Of neemt de Vlaamse overheid de taken over die meer kosten, maar wordt er slechts 12 miljoen euro overgeheveld? Ze hoopt met die informatie te beoordelen of er besparingen gebeuren.

Vlaams Belang is een koele minnaar van het provinciale niveau, aldus mevrouw *Marijke Dillen*. Ondanks de uitvoerige uitleg blijft het haar onduidelijk wat de meerwaarde is van de provincies voor dit ontwerp van decreet. Ze informeert wat precies de instrumenten zijn die de steunpunten Sociale Planning zullen leveren. Het verzamelen van gegevens volstaat voor haar niet als verantwoording. Ze vraagt met aandrang een argument waarom er tussen het Vlaamse en het lokale niveau een provinciaal niveau noodzakelijk is, bijvoorbeeld voor het provinciale uitbreidingsbeleid.

Mevrouw *Vera Van der Borgh* vraagt hoeveel provinciale voorzieningen er zijn, en of ze na een bepaalde termijn moeten stoppen. Als ze uitdoven, vermoedt het lid dat er niet meer geïnvesteerd zal worden in de gebouwen. Ze vraagt duidelijkheid, ook voor het personeel.

De heer *Eddy Couckuyt* zegt dat de VVSG, net als de VVP, apart van de sectoren, op kabinetsniveau geconsulteerd is over de interne staatshervorming. De bestuursakkoorden zijn een zaak van Vlaanderen en de provincies. Hoewel elkeen zich bewust moet zijn van de lokale effecten, gaat het dus niet over opdrachten van het lokale niveau. Het is nuttig over bepaalde aspecten het advies van de VVSG te vragen, wat niet betekent dat ze permanent mee aan de tafel moeten zitten.

De bevoegdheden die overgaan naar Vlaanderen zijn niet arbeidsintensief. Er zal geen personeel getransfereerd worden. Het Provinciefonds zal 65 miljoen euro minder krijgen voor opdrachten die voortaan door Vlaanderen zullen worden uitgevoerd. Vlaanderen dient erover te waken dat er geen dienstverlening voor burgers wegvalt. De middelen zullen besteed worden aan dezelfde sectoren, in een overgangsfase zullen, zo nodig, de instellingen die nu provinciale middelen krijgen, rechtstreeks gesubsidieerd worden. Oorzaak is onder meer het verschillende beleid in de provincies. Dat zal slechts in een zeer beperkt aantal sectoren het geval zijn.

De spreker illustreert met de Sociale Situatieschets van Oost-Vlaanderen 2011 de instrumenten van de steunpunten. De provincie brengt fijnmazig alle gegevens in kaart en leert de gemeenten hoe de cijfers te interpreteren om er hun beleid op af te stemmen. Die methodologische ondersteuning zal gemeenten helpen een gedegen planning te maken. De gemeentelijke middelen worden schaarser. De inzet ervan moet planmatiger worden. Niet alle gemeenten hebben een instelling, gesubsidieerd door het VAPH, op hun grondgebied, waardoor een aantal gemeenten slechts moeizaam een rol kan spelen in het uitbreidingsbeleid dat de gemeentegrenzen overstijgt. Dat kan beter bekeken worden op Vlaamse of provinciale schaal. De afstemming tussen regionale wachtlijsten en uitbreiding gebeurt best op provinciaal niveau.

Provinciale voorzieningen blijven onder de bevoegdheid van de provincies, hoewel die daar niet altijd vragende partij voor zijn. Vlaanderen neemt geen instellingen voor ouderenzorg of gehandicaptenvoorzieningen over. Zo nodig wordt er een ander onderdak gezocht, bijvoorbeeld voor het Provinciale Zorgcentrum Lemberge.

Op vraag van mevrouw *Marijke Dillen* antwoordt de heer *Eddy Couckuyt* dat elke provincie een socialesituatieschets op zijn website staan heeft. De verschillende gedeputeerden van Welzijn hebben onderling en met het Vlaamse niveau overlegd zodat het eenvormige documenten zijn. www.socialekaart.be biedt een Vlaamse sociale kaart.

Vera VAN DER BORGHT,
waarnemend voorzitter

Vera VAN DER BORGHT
Lies JANS,
verslaggevers

Gebruikte afkortingen

CAW	centrum algemeen welzijnswerk
cgg	centrum voor geestelijke gezondheidszorg
OCMW	Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn
SAR WGG	Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid
VAPH	Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap
VRIND	Vlaamse Regionale Indicatoren
VVP	Vereniging van de Vlaamse Provincies
VVSG	Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten